

viňující důvod nutné obrany předpokládá podle § 2 písm. g) tr. zák. že se skutek stal jedině za účelem odvrácení útoku, takže jednak není důvod beztrestnosti opodstatněn již pouhou skutečností, stížností výlučně tvrzenou, že se skutek stal po útoku — vlastně jest jen tvrzeno, při příležitosti útoku — jiné osoby na pachatele, jednak jsou bezvýznamnými veškeré složky průvodní látky, které by k oné skutečnosti poukazovaly. Proto netřeba se šířiti o tom, že výpovědi řečených svědků — mimo T-ého, který dosvědčil útok Josefa Sch-a na Josefa S-a — neobsahují vůbec nic, co by se vztahovalo na události, jež jsou podkladem výroku o přestupcích § 411 tr. zák., že tyto výroky nemají na zřeteli poranění způsobené Sch-em, nýbrž osobami jinými, a že četnická relace mluví o rvačce, t. j. takovém ději, při němž nelze přesně rozeznati, kdo jest v tom kterém okamžiku útočníkem a kdo v obraně. Nehledíc k tomu, hájil se nutnou obranou z obžalovaných jediný Josef S., i s touto obhajobou se však rozsudek náležitě vypořádal. Stížnost je ve všech směrech neodůvodněnou a byla proto zavržena.

Čís. 3393.

Soud jest povinen připustiti navržené důkazy jen, lze-li aspoň s jistou pravděpodobností očekávati, že slibují nějaký konkrétní výsledek a že přispějí k objasnění věci; pokud tomu tak není, byla-li věc — zejména co do totožnosti osoby pachatelovy — provedenými důkazy již dostatečně a způsobem vylučujícím jakoukoliv pochybnost objasněna.

Je-li výrok o trestu podle písemného vyhotovení rozsudku následkem chyby v psaní nejasný, jest na nalézacím soudě, by rozsudek v tomto směru podle § 270 posl. odst. tr. ř. opravil.

(Rozh. ze dne 20. února 1929, Zm I 309/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 7. března 1928, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. zák., a zamítl v zasedání neveřejném odvolání státního zastupitelství z výše trestu, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Obžalovaný uplatňuje proti napadenému rozsudku číselně důvod zmatečnosti § 281 čís. 5 tr. ř., avšak v provedení zmatečnou stížnosti se věcně poukazuje i na důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 4 tr. ř. Tento uplatňuje proto, že nalézací soud nevyhověl průvodním návrhům obhajoby při hlavním přelíčení. Podle protokolu o hlavním přelíčení ze dne 7. března 1928 navrhl obhájce obžalovaného výslech tří svědků o tom,

že obžalovaný byl stále u bedny, na níž tehdy řečnil poslanec K., že se od ní nevzdálil, že byl strážníky u bedny zatčen a že nepodnikl útok proti stráži. Dále navrhl výslech dvou svědků o tom, že obžalovaný nebyl při demonstraci oblečen v raglán, že neměl klobouk ani červenou kravatu. Nalézací soud zamítl tyto průvodní návrhy, maje za to, že průvodním řízením je skutkový stav co do osobnosti pachatelovy dostatečně objasněn, takže by nemohl býti vyvrácen ani, kdyby tvrzené okolnosti byly navrženými svědky potvrzeny. Zmateční stížnost, uplatňující proti tomuto mezitímnímu nálezu věcně důvod zmatečnosti § 281 čís. 4 tr. ř., není opodstatněna. Nalézací soud měl v době, kdy byl onen průvodní návrh učiněn, již po ruce určité a souhlasné výpovědi svědků Václava Z-y a Václava V-a, kteří vyloučili s naprostou určitostí každý omyl v osobě pachatelově a potvrdili souhlasně, že obžalovaný byl hned v zápětí po činu zadržen a předveden; proto neměl soud podle rozsudku pochybností, že obžalovaný byl oním mužem, který při demonstraci dne 6. listopadu 1927 službu konajícího policejního strážníka Václava Z-u udeřil rukou prudce do hlavy, takže strážník upadl na koleno. Záměnu obžalovaného s jinou osobou pokládal soud vzhledem k oněm souhlasným svědeckým výpovědím, jakož i vzhledem k tomu, že obžalovaný je značně nápadné fysiognomie a že byl zadržen ihned po činu na místě samém, za naprosto vyloučenou. Za těchto okolností nelze důvodně tvrditi, že mezitímním nálezem, zamítajícím onen průvodní návrh obhájce obžalovaného, byla porušena zásada trestního řízení, již šetřiti káže podstata řízení, kterým se zabezpečuje obhajoba, zejména zásada § 3 tr. ř. Neboť soud je povinen připustiti navržené důkazy jen, lze-li aspoň s jistou pravděpodobností očekávati, že navržené nové průvody slibují konkrétní výsledek a že přispějí k objasnění věci. Byla-li však věc, — zejména co do totožnosti osoby pachatelovy —, provedenými důkazy již dostatečně a způsobem vylučujícím jakoukoliv pochybnost objasněna, je zřejmo, že okolnosti tvrzené obhájcem obžalovaného v jeho průvodním návrhu nejsou takového rázu, že by, i kdyby byly navrženými svědky potvrzeny, pravděpodobně mohly vyvrátiti skutkový stav potvrzený s takovou určitostí slyšenými již svědky. Z toho plyne, že zamítací usnesení nalézacího soudu nemohlo účinkovati na výrok soudu ve směru obžalovanému nepříznivém, takže uplatňovaný zmatek podle § 281 čís. 4 tr. ř. není odůvodněn.

Odvolání státního zastupitelství, domáhající se zvýšení trestu obžalovaného, není odůvodněno. V této příčině se především podotýká, že výrok o trestu je podle písemného vyhotovení rozsudku následkem chyby ve psaní poněkud nejasný, neboť v rozsudku se praví, že se obžalovaný odsuzuje do těžkého žaláře »na čtyři (4) měsíčně 2 posty zostřené a doplněné«, leč podle celé souvislosti rozsudku a podle úvodu odvolání státního zastupitelství sotva může býti pochybným, že byl obžalovanému uložen trest těžkého žaláře na čtyři měsíce, zostřené a doplněné dvěma posty měsíčně. Bude tedy na nalézacím soudu, by rozsudek v tomto směru podle § 270 posl. odst. tr. ř. opravil. Odvolání státního zastupitelství nenapadá použití § 55 tr. zák., má však za to,

že vyměřený trest je vzhledem k dřívějším trestům a k závažnosti provinění obžalovaného příliš nízký. Leč zrušovací soud pokládá trest obžalovanému uložený za úměrný jeho provinění, uváživ, že nalézací soud přihlížel k závažnosti tohoto provinění již tím, že uznal za přitěžující okolnost větší nebezpečí s činem spojené.

Čís. 3394.

Otázka, zda byl služební výkon vrchnostenské osoby v době činu již ukončen či nikoli, je rozhodnou s hlediska zločinu podle § 81 tr. zák., k jehož skutkové podstatě se vyhledává, by úmysl pachatelův směřoval ke zmaření určitého úředního (služebního) výkonu oné osoby; naproti tomu jest ona otázka právně bezvýznamnou pro posouzení, zda obžalovaný spáchal přestupek podle § 312 tr. zák., k jehož skutkové podstatě se nevyžaduje, by čin byl spáchán v době, kdy ona osoba zakročuje proti pachateli, nebo kdy jde vůbec o předsevzetí určitého úkonu, spadajícího do oboru jejího úřadu nebo její služby, nýbrž stačí, byl-li čin spáchán v době, kdy vrchnostenská osoba konala vůbec svůj úřad nebo svou službu.

(Rozh. ze dne 20. února 1929, Zm I 418/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 12. května 1928, pokud jím obžalovaný Jaroslav K., byv podle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro zločin veřejného násilí podle § 81 tr. zák., nebyl uznán vinným aspoň přestupkem podle § 312 tr. zák., zrušil napadený rozsudek ve sprostňujícím výroku, týkajícím se obžalovaného, a věc přikázal okresnímu soudu v Sedlčanech, by o ní v rozsahu zrušení znovu jednal a rozhodl.

Důvody:

Rozsudek soudu první stolice, jímž byli obžalovaní Jaroslav K. a František K. podle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěni z obžaloby pro zločin veřejného násilí podle § 81 tr. zák., spáchaný prý na přísežném lesním hajném Františku V-ovi, obírá se v rozhodovacích důvodech též otázkou, zda nezakládají činy obžalovaným za vinu kladené a obžalobou jako zločin podle § 81 tr. zák. kvalifikované alespoň skutkovou podstatu přestupku podle § 312 tr. zák., spáchaného na řečeném přísežném lesním hajném, a dospívá k zápornému zodpovědění této otázky. Zmateční stížnost státního zastupitelství napadá tento rozsudek důvodem zmatečnosti podle § 281 čís. 9 a) tr. ř., avšak jen potud, pokud jím bylo vysloveno, že rozsudkem zjištěné jednání obžalovaného Jaroslava K-y neuzavírá v sobě ani skutkovou podstatu přestupku podle § 312 tr. zák. Stížnosti nelze upříti oprávnění. Napadený rozsudek zjišťuje v rozhodovacích důvodech, že osudného dne pobíhal za honu pořádaného Karlem Š-ou v lese, který patří otci obžalovaných, ve kterém však náleží